

SEMBLANÇA

Roger Mimó, viatger

TEXT: RICARD USTRELL

Al jardí del temps hi ha una planta que poques vegades reguem: la dels viatges infinits. Aquella que saps quan comença però mai quan acaba, aquella que t'obliga a traspasar el mirall per quedar-t'hi una estona, o qui sap, una llarga eternitat.

De joves volem menjar-nos el món a engrunes, sense saber que el món, està fet d'engrunes. I si marxem sense por, potser és perquè ho volem ser tot, i a la vegada res. És un viatge molt llarg, per volar i per somniar, per conquerir el paradís i per fer-lo a mida.

El Roger Mimó, viatger nascut a Sabadell l'any 1962, es va endur un dia la planta dels viatges infinits al Marroc i d'allà no n'ha tornat. És escriptor especialitzat en arquitectura tradicional de terra crua a les valls presaharianes. I avui, li fem un recorregut al seu viatge.

Després de passar-te la vida viatjant, Sabadell et queda lluny...

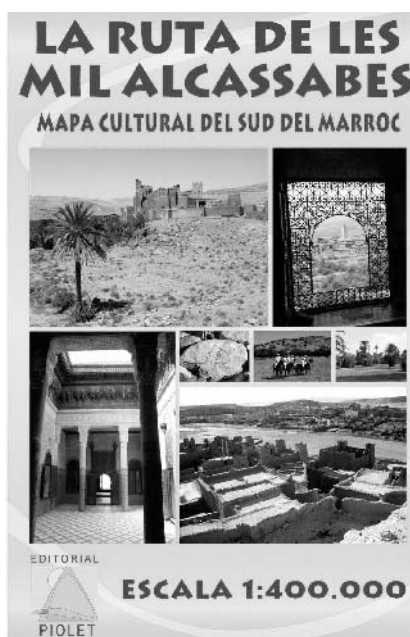
"Lluny" potser no seria la paraula. La veritat és que res em queda lluny, puc estar aquí o puc estar allà. Però posats a mesurar distàncies, el món àrab està més a prop que el món europeu.

Has abandonat Sabadell?

No, ni molt menys. Encara hi tinc molts amics i familiars amb els que m'escric i de tant en tant també vaig a veure, per tant la relació no l'he perdut mai amb Sabadell. L'únic que he perdut és l'estil de vida, és a dir, la forma, però pel que fa al fons, continua formant part de la meua vida, i espero que per molts anys així duri. És el meu passat i convé no oblidar-lo.

És l'Àfrica doncs, que ha canviat el teu estil...

Sí, només trepitjar el Marroc l'any 1984 vaig saber que aquella era la direcció cap on volia orientar la meua vida, i així va ser. D'allà vaig sortir-ne impregnat de la senzillesa, naturalitat i tranquil·litat en què vivien aquelles persones. Aquí la gent no es preocupa per si el tren passa cada 5 o 6 minuts, i això em fascinava. És allò de...*viure el present*, que tantes vegades afirmes, però que mai acabes de combregar. El Marroc és fantàstic, i quan ho descobreixes, és difícil de renunciar-hi. >

Realment és més senzilla la vida al Marroc?

Sí, es necessiten moltes menys coses per viure. Un cop t'acostumes a moure-t'hi, tot es fa d'una manera molt més fàcil que a Europa. Has de pensar que jo no vaig venir al Marroc per feina, vaig venir perquè m'agrada com vivia la gent, per tant, allà vaig trobar un sistema que m'atreia, més senzill, sí.

Quin record en tens de Sabadell?

Ui...*(esbufega)* Sabadell és la meua ciutat natal, on hi vaig viure grans moments amb la família i els amics. Allà de petit hi vaig fer vida, però també vaig entendre que aquell sistema vital no era del tot perfecte com tanta gent pensava. En general hi tinc bons records sobretot de la infància i l'adolescència que és el que vaig viure més allà. Records de l'escola, de dinars i sopar familiars...

Fins que el 1985, vas emprendre amb tres altres companys un viatge de quasi 3 mesos per terres africanes. Allà et vas enamorar?

D'alguna manera sí. Podríem dir que l'amor es va conrear en aquests viatges i es va consolidar el 1989, quan vaig decidir quedar-m'hi a viure. El viatge de 1985 va ser molt arriscat i aventurer, bàsicament perquè anàvem sense gaires diners, amb un *Land Rover* i dormint al ras. En aquell viatge vam arribar a recórrer per moltes terres africanes: Marroc, Algèria, Malí i el Senegal, entre d'altres indrets màgics.

I com vas finançar tots aquells viatges?

Treballant *(somriu)*. La veritat és que no ens gastàvem gaires diners perquè les despeses de viatge es limitaven al combustible i les reparacions del *Land Rover*. Però sí que hi havia unes despeses mínimes que havíem de cobrir. A Sabadell vaig treballar de guia turístic, també en el comerç amb una parada a la Fira de Santa Llúcia... La qüestió era treballar amb el que fos durant uns mesos, per després poder-ne marxar uns altres de viatge. Mai aconseguia tenir la caixa plena de diners perquè sempre s'omplia i es buidava, però tampoc era necessari per l'estil de vida que començava a conrear.

No et feia por endinsar-te en un món desconegut?

En tot amor hi ha un punt de risc i d'incertesa, i en aquell moment, tampoc tenia gaire clar què faria allà ni de què viuria. Has de pensar que no tenia ni dona ni fills, i, per tant, per a mi era relativament senzill viure.

Però ara sí que tens dona i tens fills...

Sí, però ara l'agulla ja està enfilada, i per mi el Marroc ja no és un país per descobrir tot viatjant, ara és un país per viure-hi. Em vaig casar ara farà 20 anys sense gaire fortuna, i ara en farà 9 em vaig tornar a casar amb una dona amb qui vaig tenir els meus dos fills: l'Ismail el 2001 i la Yasmine el 2005. Els meus fills són el futur, i és el que queda quan un es va fent gran.

És el punt culminant de tot aquest viatge?

No sé fins a quin punt és la culminació. Podríem dir que fins ara sí, és el punt culminant, però com que encara em queda molta vida per endavant, no puc afirmar res, la vida és una constant de sorpreses. Jo diria que ara m'he estabilitzat més i faig una vida més "normal" casant-me i tenint fills. El futur, és imprevisible.

De què vius aquí al Marroc?

Una part dels meus ingressos vénen dels llibres que escric, sobretot de les guies. I una altra part, de les meves inversions en dos hotels d'aquí al Marroc. Al principi vaig ser gerent d'un dels hotels, però l'escriptura em menjava molt de temps, i és per això que vaig decidir deixar la direcció per dedicar-me més a escriure i de tant en tant, a fer alguna conferència a Catalunya. Les conferències no em donen gaires recursos econòmics per viure, però sí que m'ajuden a donar-me a conèixer com a escriptor. Podríem dir que una cosa ajuda a l'altra, com en tot ofici.

El primer llibre, escrit l'any 1992, va ser una guia de *trekking* pel Marroc. Escriure guies és més fàcil que escriure novel·les?

Escriure guies potser és una feina menys creativa tot i que sempre m'agrada afegir-hi algun segell identificatiu, algun element que les faci diferents i que els doni un cert caliu als lectors per tal que descobreixin la part més amagada d'aquest món que he anat destapant mica en mica. Si escric guies és perquè són més fàcils de publicar i em donen un cert rendiment econòmic. De tant en tant també escric narrativa perquè m'agrada escriure-la, però aquesta última és molt més difícil de publicar. Les editorials busquen altres continguts dels que jo acostumo a escriure.

Escrius en català, castellà i alguna cosa en francès...

Sí, aquí al Marroc el francès es parla, tot i que l'àrab és el més usat entre nosaltres. Quan vaig decidir venir cap aquí, primer vaig estudiar francès i després vaig decidir-me per l'àrab. Bàsicament perquè la pronunciació de l'àrab és força més complicada i diferent que la de les llengües europees. Hi ha sons que no existeixen i per això mai l'arribes a parlar del tot bé, però amb 3 o 4 anys pots arribar-lo a entendre sense gaires problemes.

Amb la perspectiva del temps, podries acabar tornant a Sabadell?

No ho crec. Hauria de passar alguna cosa greu o de pes entre els amics o familiars perquè decidís tornar-hi. Ara per ara estic molt bé on estic. I si per algun motiu hagués de deixar el Marroc, no tornaria a Sabadell, hi ha moltes terres africanes que també em tenen captivat. Però vaja, que tal i com van les coses, crec que el Marroc és el país on passaré la resta de la meua vida, fent algun viatge de tant en tant, però sempre tornant cap a casa.

El 2008, amb l'ajut d'en Josep Maria Escofet, vas dissenyar un mapa cultural de la Ruta de les Mil Alcassabes, publicat per l'Editorial Piolet el febrer de 2009. Què són les alcassabes?

Les alcassabes són una mena de castells fets de terra crua, amb unes torres de vigilàncies als angles, on antigament hi vivien famílies molt poderoses. També hi havia els *alcassers* que són més grans i representaven tot un poble emmurallat on hi vivien famílies "més normals". Actualment, tots aquests castells continuen sent privats. Alguns s'han convertit en hotels i d'altres en establiments turístics per visitar. De fet, hi ha propietaris que deixen veure el castell als turistes, com també algun ajuntament que n'ha comprat alguna alcassaba per obrir al públic.

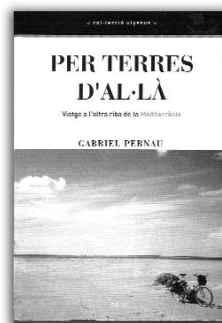
Fortalezas de Barro és un llibre que vas publicar el 1996, i que ara has decidit actualitzar tot i que no has trobat encara editorial per la segona publicació. Costa publicar llibres com els que escrius tu, dedicats a coses que queden lluny de casa?

Sí, costa molt de publicar guies i sobretot del Marroc, perquè hi ha molt poca gent que s'interessi per aquests temes. A més a més, amb la crisi econòmica de la qual tothom té tanta por a Europa, aquí al Marroc també ens repercuteix.

Pensa que aquí no hi ha crisi directament, simplement vivim les repercussions de la crisi europea. Vénen menys turistes, els emigrants envien menys diners, i això sí que repercuteix indirectament.

Per acabar, quin llibre ens recomanaria?

Per terres d'Al·là, d'en Gabriel Pernaú. És un relat molt amè d'un viatge per la banda sud de la Mediterrània.

Moltes gràcies per explicar-nos les seves aventures

A vosaltres per recordar-me-les.

Acabant aquesta entrevista, investigava un poema d'Abdelkrim Tabbal, que adaptat, diu així:

Un far tota la nit es quedava
al·lucinat pels noms més bells,
mentre lamentava a les estrelles amigues,
que la nit s'estava fonent.
Cap dels noms torna,
i de tanta tristesa el mar es dissol.
Pura imaginació d'una patera
que busca a les ones el final.

El Far, 1996